Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (трети състав)

11 юли 2014 година*

„Държавни помощи — Обществена услуга за радио- и телевизионно разпространение — Помощ, която Испания планира да отпусне на RTVE — Изменение на системата на финансиране — Замяна на приходите от реклама с нови данъци, налагани на телевизионните и далекосъобщителните оператори — Решение, с което помощта се обявява за съвместима с вътрешния пазар — Данъчна мярка, която е начинът на финансиране на помощта — Наличие на необходима връзка по предназначение между данъка и помощта — Пряко въздействие на приходите от данъка върху размера на помощта — Пропорционалност“

По дело T-533/10

DTS Distribuidora de Televisión Digital, SA, установено в Трес Кантос (Испания), за което се явяват H. Brokelmann и M. Ganino, адвокати,

жалбоподател,

подпомагано от

Telefónica de España, SA, установено в Мадрид (Испания),

Telefónica Móviles España, SA, установено в Мадрид,

за които се явяват F. González Díaz и F. Salerno, адвокати,

встъпили страни,

срещу

Европейска комисия, за която се явяват G. Valero Jordana и C. Urraca Caviedes, в качеството на представители,

ответник,

подпомагана от

Кралство Испания, за което се явяват първоначално J. Rodríguez Cárcamo и M. Muñoz Pérez, впоследствие M. Muñoz Pérez, след това S. Centeno Huerta и N. Díaz Abad, впоследствие N. Díaz Abad и накрая M. Sampol Pucurull, abogados del Estado,

и от

* Език на производството: испански.

Corporación de Radio y Televisión Española, SA (RTVE), установено в Мадрид, за което се явяват A. Martínez Sánchez и J. Rodríguez Ordóñez, адвокати,

встъпили страни,

с предмет искане за отмяна на Решение 2011/1/ЕС на Комисията от 20 юли 2010 година относно схема за държавна помощ C 38/09 (ex NN 58/09), която Испания планира да отпусне на Corporación de Radio y Televisión Española (RTVE) (ОВ L 1, 2011 г., стр. 9),

ОБЩИЯТ СЪД (трети състав),

състоящ се от: O. Czúcz (докладчик), председател, I. Labucka и D. Gratsias, съдии,

секретар: T. Weiler, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 15 октомври 2013 г.,

постанови настоящото

Решение

1 С настоящата жалба жалбоподателят, DTS Distribuidora de Televisión Digital, SA, иска да бъде отменено Решение 2011/1/ЕС на Комисията от 20 юли 2010 година относно схема за държавна помощ C 38/09 (ex NN 58/09), която Испания планира да отпусне на Corporación de Radio y Televisión Española (RTVE) (ОВ L 1, 2011 г., стр. 9, наричано по-нататък „обжалваното решение“). В това решение Комисията установява, че системата на финансиране на Corporación de Radio y Televisión Española, SA (RTVE), изменена от Кралство Испания с Ley 8/2009, de 28 de agosto, de financiación de la Corporación de Radio y Televisión Española (Закон № 8/2009 от 28 август 2009 година за финансирането на RTVE, BOE № 210 от 31 август 2009 г., стр. 74003, наричан по-нататък „Закон № 8/2009“) за изменение на Ley 17/2006, de 5 de junio, de la radio y la televisión de titularidad estatal (Закон № 17/2006 от 5 юни 2006 година за обществените радио и телевизия, BOE № 134 от 6 юни 2006 г., стр. 21270, наричан по-нататък „Закон № 17/2006“), е съвместима с вътрешния пазар съгласно член 106, параграф 2 ДФЕС.

Обстоятелствата, предхождащи спора, и обжалваното решение

2 Жалбоподателят е дружество, специализирано в управлението и експлоатацията на испанския пазар на платена платформа за цифрова сателитна телевизия (Digital +), както и в разработването на тематични канали.

3 RTVE е испанският обществен оператор за радио- и телевизионно разпространение, на който със Закон № 17/2006 е възложена задачата да предоставя обществена услуга в тази област.

4 Закон № 17/2006 предвижда смесена схема на финансиране на RTVE. Съгласно посочения закон, от една страна, RTVE получава приходи от търговските си дейности, по-специално от продажбата на рекламно време. От друга страна, дружеството получава компенсация от испанската държава за осъществяването на задачата за предоставяне на обществена услуга. Тази система на финансиране (наричана по-нататък „съществуващата схема на финансиране на RTVE“) е одобрена от Комисията на Европейските общности с Решение C (2005) 1163 окончателен от 20 април 2005 година относно държавна помощ за RTVE (E 8/05) (резюме в

ОВ C 239, 2006 г., стр. 17) и Решение C (2007) 641 окончателен от 7 март 2007 година относно финансирането на мерките за намаляване на наличния състав на RTVE (NN 8/07) (резюме в ОВ C 109, 2007 г., стр. 2).

5 На 22 юни 2009 г. до Комисията е подадена жалба срещу законопроекта, довел до приемането на Закон № 8/2009. На 5 август 2009 г. Комисията поисква от Кралство Испания да предостави информация относно посочения проектозакон.

6 Закон № 8/2009, влязъл в сила на 1 септември 2009 г., изменя съществуващата схема на финансиране на RTVE.

7 На първо място, Закон № 8/2009 предвижда, че считано от края на 2009 г., рекламата, телевизионният пазар, спонсорството и услугите за достъп до индивидуално платени събития вече не са източници на финансиране на RTVE. Единствените приходи от търговска дейност, с които RTVE продължава да разполага след тази дата, са приходите от предоставянето на услуги на трети лица, както и от продажбата на собствени продукции (член 2, параграф 1, буква e) от Закон № 8/2009). Тези приходи възлизат на около 25 милиона евро (съображение 9 от обжалваното решение).

8 На следващо място, за да се компенсира загубата на другите търговски приходи, в член 2, параграф 1, букви b)—d) и в членове 4—6 от Закон № 8/2009 се въвеждат или изменят следните три данъчни мерки:

— нов данък от 3 % върху приходите на операторите на безплатна телевизия и от 1,5 % върху приходите на операторите на платена телевизия, установени в Испания; постъпленията от този данък в бюджета на RTVE не могат да надвишават 15 % (по отношение на телевизията със свободен достъп) и 20 % (по отношение на платената телевизия) от общата помощ, предназначена за RTVE всяка година, като данъчните приходи над тези размери се внасят в общия бюджет на испанската държава (член 2, параграф 1, буква d) и член 6 от Закон № 8/2009),

— нов данък от 0,9 % върху брутните експлоатационни приходи (с изключение на приходите, получени от съответния пазар на едро) на операторите на далекосъобщителни услуги, установени в Испания, вписани в регистъра на операторите на Комисията за пазара на далекосъобщителни услуги, с географско покритие, съответстващо на територията на испанската държава или по-голямо от територията на една автономна общност, и предоставящи аудио-визуални услуги или всеки друг вид услуга, включваща реклама, за една от следните услуги: стационарна телефония, мобилна телефония и достъп до интернет; приносът в общия размер на помощта, предназначена за RTVE всяка година, не може да надвишава 25 %, като данъчните приходи над този процент се внасят в общия бюджет на испанската държава (член 2, параграф 1, буква c) и член 5 от Закон № 8/2009),

— 80 % до максимален размер от 330 милиона евро от приходите от съществуващата такса за ползване на радиочестотния спектър, като остатъкът се внася в общия бюджет на испанската държава, а посоченият процент може да бъде изменян при спазване на съответните закони за общия бюджет на испанската държава (член 2, параграф 1, буква b) и член 4 от Закон № 8/2009).

9 Освен това е запазена предвидената в Закон № 17/2006 компенсация за изпълнение на задълженията за обществена услуга (член 2, параграф 1, буква a) от Закон № 8/2009). Следователно, ако горепосочените източници на финансиране (и някои други източници без особено значение, предвидени в член 2, параграф 1, букви f)—i) от Закон № 8/2009) са недостатъчни за покриване на всички разходи на RTVE за изпълнение на задълженията за обществена услуга, съгласно член 2, параграф 2 от Закон № 8/2009 и член 33 от Закон

№ 17/2006 испанската държава е длъжна да покрие разликата. По този начин смесената система на финансиране на RTVE се оказва преобразувана в система на почти изцяло публично финансиране (наричана по-нататък „схема на почти изцяло публично финансиране“).

10 На последно място, член 3, параграф 2 от Закон № 8/2009 предвижда горна граница за приходите на RTVE. През двугодишния период 2010—2011 г. общият размер на тези приходи не може да надвишава 1 200 милиона евро годишно, като това съответства и на горната граница за разходите за всяка съответна финансова година. За тригодишния период 2012—2014 г. максималното увеличение на този размер е определено на 1 %, а за следващите години увеличението се определя според годишната промяна на индекса на потребителските цени.

11 Със Закон № 8/2009 се изменя и определението на задачата за предоставяне на обществена услуга за радио- и телевизионно разпространение, възложена на RTVE. По-специално в закона се установяват допълнителни задължения за RTVE, свързани с програмите за деца. Освен това законът предвижда ограничения за придобиването на права за предаването на спортни събития, както и за излъчването на филми, реализирани от големите международни киностудии, в най-гледаното време.

12 На 2 декември 2009 г. Комисията уведомява Кралство Испания за решението си да започне процедурата по член 108 ДФЕС във връзка с изменението на схемата на финансиране на RTVE (наричано по-нататък „решението за започване на официална процедура по разследване“) (резюме в ОВ C 8, 2010 г., стр. 31). Комисията приканва заинтересованите лица да представят становище по въпросната мярка.

13 На 18 март 2010 г. Комисията започва процедурата за установяване на неизпълнение на задължения от държава членка, предвидена в член 258 ДФЕС, тъй като счита, че предвиденият данък върху електронните комуникации е в противоречие с член 12 от Директива 2002/20/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 7 март 2002 година относно разрешението на електронните съобщителни мрежи и услуги („Директива за разрешение“) (ОВ L 108, стр. 21; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 35, стр. 183). На 30 септември 2010 г. с мотивирано становище Комисията иска от Кралство Испания да отмени този данък поради несъвместимостта му с посочената директива.

14 На 20 юли 2010 г. Комисията приема обжалваното решение, в което заключава, че изменението на системата на финансиране на RTVE, предвидено в Закон № 8/2009, е съвместимо с вътрешния пазар съгласно член 106, параграф 2 ДФЕС. Тя основава решението си по-специално на констатацията, че трите данъчни мерки, въведени или изменени със Закон № 8/2009, не са неразделна част от предвидените в посочения закон нови елементи на помощ и че поради това евентуалната несъвместимост на тези данъчни мерки с Директивата за разрешение не засяга проверката на съвместимостта на помощта с вътрешния пазар. Освен това Комисията приема, че изменената схема на финансиране на RTVE е в съответствие с член 106, параграф 2 ДФЕС, тъй като е пропорционална.

Производството пред Общия съд

15 На 24 ноември 2010 г. жалбоподателят подава настоящата жалба в секретариата на Общия съд.

16 С две отделни молби, подадени същия ден в секретариата на Общия съд, жалбоподателят иска, от една страна, да бъде спряно изпълнението на обжалваното решение съгласно член 278 ДФЕС, и от друга страна, делото да бъде разгледано по реда на бързото производство съгласно член 76а от Процедурния правилник на Общия съд.

17 Искането за произнасяне по реда на бързото производство е отхвърлено с акт на Общия съд от 18 януари 2011 г.

18 На 15 февруари 2011 г. Кралство Испания подава в секретариата на Общия съд молба да бъде допуснато да встъпи в настоящото производство в подкрепа на исканията на Комисията.

19 На 16 февруари 2011 г. RTVE подава в секретариата на Общия съд молба да бъде допуснато да встъпи в настоящото производство в подкрепа на исканията на Комисията.

20 С определения от 21 и 23 март 2011 г. съответно Кралство Испания и RTVE са допуснати да встъпят в производството в подкрепа на исканията на Комисията.

21 На 22 март 2011 г. Telefónica de España, SA и Telefónica Móviles España, SA подават в секретариата на Общия съд молба да бъдат допуснати да встъпят в настоящото производство в подкрепа на исканията на жалбоподателя.

22 С определение от 28 юни 2011 г. Telefónica de España и Telefónica Móviles España са допуснати да встъпят в производството в подкрепа на исканията на жалбоподателя.

23 С определение на председателя на Общия съд от 9 юни 2011 г. е отхвърлено искането за допускане на обезпечение, като Общият съд не се произнася по съдебните разноски.

24 По доклад на съдията докладчик Общият съд (трети състав) решава да започне устната фаза на производството. Устните състезания и отговорите на страните на поставените от Общия съд въпроси са изслушани в съдебното заседание, проведено на 15 октомври 2013 г.

25 Жалбоподателят моли Общия съд:

— да отмени обжалваното решение,

— да осъди Комисията да заплати разноските по настоящото производство,

— да осъди RTVE да заплати съдебните разноски,

— да осъди Кралство Испания да заплати съдебните разноски.

26 Telefónica de España и Telefónica Móviles España молят Общия съд:

— да уважи исканията на жалбоподателя и вследствие на това да отмени обжалваното решение,

— във всички случаи да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

27 Комисията моли Общия съд:

— да обяви жалбата за частично недопустима,

— във всички случаи да отхвърли жалбата като неоснователна,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски,

— да осъди Telefónica de España и Telefónica Móviles España да заплатят съдебните разноски.

28 Кралство Испания и RTVE молят Общия съд:

— да обяви жалбата за частично недопустима,

— във всички случаи да отхвърли жалбата,

— във всички случаи да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

От правна страна

29 В жалбата са изтъкнати три правни основания, а именно, първо, грешка във връзка с понятието за помощ, второ, нарушение на член 106, параграф 2 ДФЕС, и трето, нарушение на членове 49 ДФЕС и 63 ДФЕС.

1. *По допустимостта на жалбата*

30 Кралство Испания поддържа, че жалбата е недопустима поради липса на активна процесуална легитимация на жалбоподателя. Жалбата се отнасяла до законосъобразността на обжалваното решение. Следователно жалбоподателят трябвало да бъде лично засегнат от обжалваното решение. Положението му на пазара обаче не било засегнато съществено от Закон № 8/2009.

31 Освен това Комисията, подкрепена от Кралство Испания и RTVE, твърди, че жалбата е частично недопустима. Жалбоподателят имал правен интерес от отмяна единствено на частта от обжалваното решение относно вноските, които следва да плати, а именно вноските, които следва да направи в качеството си на оператор на платена сателитна телевизия. За сметка на това той нямал правен интерес да иска отмяната на обжалваното решение в частта относно вноските, които при всички положения трябвало да плати, независимо от предназначението на средствата, или до вноските, които той не трябвало да плаща. Всяка от вноските, предвидени съответно в членове 4—6 от Закон № 8/2009, била отделима от останалите вноски. Следователно отмяната на някоя от тях нямало да се отрази на останалите вноски.

32 Жалбоподателят оспорва тези доводи.

33 В това отношение е достатъчно да се припомни, че съдилищата на Европейския съюз имат право да преценяват според обстоятелствата във всеки конкретен случай дали доброто правораздаване оправдава отхвърлянето по същество на жалбата без предварително произнасяне по нейната допустимост (Решение на Съда от 26 февруари 2002 г. по дело Съвет/Boehringer, C-23/00 P, Recueil, стр. I-1873, точки 51 и 52).

34 При обстоятелствата в настоящия случай Общият съд счита, че с оглед на процесуалната икономия трябва най-напред да разгледа направеното от жалбоподателя искане за отмяна, без да се произнася предварително по допустимостта на жалбата, тъй като във всеки случай по изложените по-долу съображения последната е неоснователна.

2. *По съществото на спора*

35 Най-напред следва да се разгледа първото правно основание, а именно грешка във връзка с понятието за помощ, на следващо място трябва да се разгледа третото правно основание, а именно нарушение на членове 49 ДФЕС и 64 ДФЕС, и на последно място — второто правно основание, а именно нарушение на член 106, параграф 2 ДФЕС.

По първото правно основание: неправилно прилагане на понятието за помощ по смисъла на член 107 ДФЕС, що се отнася до отделимостта на трите данъчни мерки, въведени или изменени със Закон № 8/2009

36 Първото правно основание се отнася до мотивите, съдържащи се в съображения 61—66 от обжалваното решение, в които Комисията установява, че трите данъчни мерки, въведени или изменени със Закон № 8/2009, не са неразделна част от предвидената в посочения закон помощ.

37 В съображение 61 Комисията приема, че съгласно Закон № 8/2009 преминаването от смесена схема на финансиране на RTVE към схема на почти изцяло публично финансиране е съпроводено с въвеждането или изменението на три данъчни мерки, чиято цел е генерирането на необходимите приходи. В съображение 62 Комисията припомня, че когато даден данък е неразделна част от помощта, следва да се отчете начинът на финансиране на помощта и схемата за помощ може да бъде обявена за съвместима с вътрешния пазар само ако е в съответствие с правото на Съюза. В съображение 63 Комисията приема, че за да бъде счетен един данък за неразделна част от дадена помощ, той трябва да бъде обвързан с финансирането на помощта, в смисъл че приходите от данъка задължително се използват за финансиране на помощта и оказват пряко въздействие върху размера ѝ.

38 В съображение 64 от обжалваното решение Комисията приема, че размерът на помощта, предназначена за RTVE, е определен единствено с оглед на нуждите от финансиране на RTVE и прогнозните нетни разходи за предоставяне на обществената услуга за радио- и телевизионно разпространение. Получените от RTVE средства, фактически и по закон, не зависели от генерираните приходи от данъци, тъй като зависели само от нетните разходи за задължението за обществена услуга. Планираното общо финансиране за задачата на RTVE за предоставяне на обществена услуга нямало да зависи от размера на конкретните данъчни приходи, а във всеки случай щяло да бъде гарантирано от общия бюджет на испанската държава. В това отношение Комисията констатира, от една страна, че приходите от данъците, които ще бъдат използвани за финансиране на RTVE, не могат да надвишават нетните разходи за задължението за обществена услуга, а когато приходите превишават нетните разходи за обществена услуга, средствата ще бъдат възстановени на общия държавен бюджет. От друга страна, тя приема, че когато нетните разходи за задължението за обществена услуга надвишават приходите от данъци, разликата ще бъде изплатена от общия държавен бюджет. Приходите от нови данъци, по-високи или по-ниски от очакваното, нямало да доведат до промени в планираните суми. Ако приходите от новите данъци не били достатъчни, за да се покрие недостигът на средства в резултат на премахването на рекламата, липсващите средства щели да бъдат осигурени от общия държавен бюджет в съответствие с член 33 от Закон № 17/2006.

39 Освен това в съображение 65 от обжалваното решение Комисията приема, че фактът, че връзката между данъците и целта, за която са въведени, е посочена в обяснителния меморандум и в самия Закон № 8/2009, не променя това заключение. В посочения закон не се определяло качеството на връзката между данъците и помощта.

40 На последно място, в съображение 66 от обжалваното решение Комисията заключава, че трите данъчни мерки, въведени или изменени със Закон № 8/2009, не са неразделна част от помощта и поради това тяхното несъответствие с Директивата за разрешение няма последици за решението относно съвместимостта на помощта с вътрешния пазар.

41 Жалбоподателят, както и Telefónica de España и Telefónica Móviles España считат, че този извод на Комисията е неправилен. Трите данъчни мерки, въведени или изменени със Закон № 8/2009, и по-специално мярката, предвидена в член 6 от посочения закон, били неразделна част от въведените с него елементи на помощ. Ето защо в обжалваното решение Комисията трябвало да разгледа съвместимостта на трите нови данъчни мерки с правото на Съюза.

42 Разглежданото правно основание се разделя на три части. На първо място, жалбоподателят, както и Telefónica de España и Telefónica Móviles España изтъкват, че Комисията не е отчела в достатъчна степен връзката между трите данъчни мерки, въведени или изменени със Закон № 8/2009, и въведените с него елементи на помощ. На второ място, жалбоподателят поддържа, че в случая неразделността на елементите на помощ от данъчните мерки произтича и от факта, че конкурентното предимство на RTVE спрямо предприятията конкуренти, които трябва да заплащат данъците, става по-голямо в зависимост от събраните суми. На трето място, жалбоподателят твърди, че мотивите в обжалваното решение са противоречиви.

По първата част: неотчитане в достатъчна степен на връзката между трите данъчни мерки и елементите на помощ

43 Жалбоподателят твърди, че при условията, които Комисията е установила в обжалваното решение, а именно приходите от данъка задължително да се използват за финансиране на RTVE и да се отразяват на размера на помощта, Комисията трябвало да заключи, че данъчната мярка по член 6 от Закон № 8/2009 е неразделна част от помощта за RTVE. Посочените по-горе условия били изпълнени за този данък. На първо място, от член 6, параграф 8 от посочения закон следвало, че данъкът трябвало задължително да служи за финансиране на RTVE. Било достатъчно част от данъка да бъде неразделна част от помощта. На следващо място, противно на поддържаното от Комисията, постъпленията от данъка по член 6 от този закон имали пряко въздействие върху размера на помощта. Първо, всички приходи от този данък били винаги използвани за финансиране на RTVE. Второ, видно от обяснителния меморандум към въпросния закон, когато приходите на операторите нараствали, се увеличавал и размерът на събираните суми. Тъй като RTVE било конкурент на предприятията, които трябвало да заплащат данъка, колкото по висок бил той, толкова по-голямо било предимството на RTVE, поради факта че конкурентите му плащат данъка. Трето, в практиката си самата Комисия застъпвала позицията за неразделност между данъците и помощта.

44 От своя страна Telefónica de España и Telefónica Móviles España твърдят, че Комисията е използвала неправилни критерии за преценка на отделимостта на помощта от финансирането ѝ. Според тях, за да може начинът на финансиране да бъде неразделна част от помощта, е достатъчно постъпленията от предвидения за финансирането на помощта данък да бъдат използвани за получателя на помощта. Противно на твърденията на Комисията, не било необходимо данъчната мярка да оказва пряко въздействие върху размера на помощта. Това било само един от показателите. Според Telefónica de España и Telefónica Móviles España не само използването на данъчните постъпления за получателя се доказва с доводите на жалбоподателя, но и взаимозависимостта между помощта и данъка се потвърждава и от други данни. В този контекст Telefónica de España и Telefónica Móviles España посочват, че RTVE се е оплакало, че вследствие на неизпълнението на данъчното задължение на частните оператори или неправилното изчисляване на дължимия от тях данък то имало финансови проблеми и че испанската държава не била готова да покрие дефицита със средства от общия си бюджет. Освен това според тях Комисията — която сама приела, че наложеният със Закон № 8/2009 данък на операторите на далекосъобщителни мрежи е в противоречие с правото на Съюза — трябвало да докаже, че испанската държава е поела задължение да финансира целия бюджет на RTVE в случай на незаконосъобразност на данъка. От този закон следвало обаче, че частните оператори трябвало да понесат икономическата тежест. Поради това отмяната на данъка щяла да доведе до загубата на специфичния източник на финансиране на помощта, което доказвало връзката между последната и данъка.

45 Комисията, подкрепена от Кралство Испания и RTVE, оспорва тези доводи.

46 В това отношение следва най-напред да се припомнят условията, които трябва да бъдат изпълнени, за да може начинът на финансиране на дадена помощ да се разглежда като неразделна част от нея, преди да се провери дали в случая Комисията е допуснала грешка при прилагането на тези условия.

– По условията, които трябва да бъдат изпълнени, за да може начинът на финансиране на дадена помощ да се разглежда като неразделна част от нея

47 В съображение 63 от обжалваното решение Комисията приема, че за да може начинът на финансиране да се разглежда като неразделна част от дадена помощ, първо, приходите от разглеждания данък трябва задължително да бъдат използвани за финансиране на помощта, и второ, те трябва да оказват пряко въздействие върху размера на помощта.

48 В този контекст следва да се припомни, че в Договора за функционирането на ЕС се провежда ясно разграничение между, от една страна, правилата относно държавните помощи, установени в членове 107—109 ДФЕС, и от друга — правилата в членове 116 ДФЕС и 117 ДФЕС относно нарушенията, произтичащи от разлики между законовите, подзаконовите или административните разпоредби на държавите членки, и по-специално между данъчните им разпоредби (вж. в този смисъл Решение на Съда от 13 януари 2005 г. по дело Streekgewest, C-174/02, Recueil, стр. I-85, точка 24).

49 Следователно по принцип данъчните мерки, предназначени да финансират дадена помощ, не попадат в приложното поле на разпоредбите на Договора за функционирането на ЕС относно държавните помощи (вж. в този смисъл Решение на Съда от 13 януари 2005 г. по дело Pape, C-175/02, Recueil, стр. I-127, точка 14 и Решение по дело Streekgewest, точка 48 по-горе, точка 25).

50 Когато обаче данъчните мерки са начин на финансиране на дадена помощ, така че са неразделна част от нея, Комисията не може да разгледа помощта отделно от последиците от начина на финансирането ѝ, тъй като в такъв случай несъвместимостта на начина на финансиране с правото на Съюза може да засегне съвместимостта на схемата за помощ с общия пазар (Решение по дело Pape, точка 49 по-горе, точка 14 и Решение по дело Streekgewest, точка 48 по-горе, точка 25).

51 Що се отнася до критериите за определяне дали помощта и начинът на финансирането ѝ са неразделни, от практиката на Съда следва, че съгласно релевантното национално законодателство трябва да съществува задължителна връзка по предназначение между съответните данък и помощ, в смисъл че приходът от данъка е предназначен по необходимост за финансирането на помощта и влияе пряко върху размера на последната, а следователно и върху преценката на съвместимостта на тази помощ с общия пазар (Решение на Съда от 15 юни 2006 г. по дело Air Liquide Industries Belgium, C-393/04 и C-41/05, Recueil, стр. I-5293, точка 46 и Решение от 22 декември 2008 г. по дело Regie Networks, C-333/07, Сборник, стр. I-10807, точка 99).

52 Ето защо от тази съдебна практика следва, от една страна, че за да може даден данък да се разглежда като неразделна част от помощ, трябва непременно да съществува задължителна националноправна разпоредба, съгласно която данъкът да е предназначен за финансиране на помощта. Следователно при липса на такава разпоредба не може да се приеме, че данъкът е предназначен за помощта, и поради това той не е един от елементите ѝ. От друга страна, само по себе си обстоятелството, че е налице такава разпоредба, не може да бъде достатъчно условие, за да се установи, че данъкът е неразделна част от помощта. Когато е налице такава националноправна разпоредба, трябва също да се провери дали приходите от данъка оказват пряко въздействие върху размера на помощта.

53 Ето защо, противно на твърденията на Telefónica de España и Telefónica Móviles España, за да може даден данък да се разглежда като неразделна част от помощ, не е достатъчно приходите от него задължително да са предназначени за финансирането ѝ.

54 Що се отнася до съдебната практика, на която се позовават Telefónica de España и Telefónica Móviles España в подкрепа на доводите си, налага се изводът, че нито едно от посочените от тях съдебни решения не потвърждава тезата им, съгласно която, за да се приеме, че начинът на финансиране е неразделна част от помощта, е достатъчно да се докаже използването на събраните по данъка суми за получателя на помощта.

55 В този контекст Telefónica de España и Telefónica Móviles España изтъкват, че в някои решения Съдът е констатирал, че трябва да е налице задължителна връзка по предназначение между данъчната мярка и помощта и че, ако съществува такава връзка, приходите от данъка оказват пряко въздействие върху размера на помощта.

56 Противно на поддържаното от Telefónica de España и Telefónica Móviles España обаче, от посочените от тях съдебни решения (Решение на Съда по дело Streekgewest, точка 48 по-горе, точка 26, Решение на Съда по дело Pape, точка 49 по-горе, точка 15, Решение на Съда от 14 април 2005 г. по дело AEM и AEM Torino, C-128/03 и C-129/03, Recueil, стр. I-2861, точки 46 и 47 и Решение на Съда от 27 октомври 2005 г. по дело Distribution Casino France и др., C-266/04-C-270/04, C-276/04 и C-321/04-C-325/04, Recueil, стр. I-9481, точка 40) не може да се заключи, че прякото въздействие на данъчната мярка върху размера на помощта не е задължително условие, а само един от показателите. Напротив, в Решение по дело Streekgewest, точка 48 по-горе (точка 28) Съдът е проверил не само дали е налице задължителна връзка по предназначение между данъчната мярка и помощта, но и дали приходите от посочената данъчна мярка оказват пряко въздействие върху размера на помощта.

57 Следва също да се припомни, че решенията, в които Съдът е установил наличие на неразривна връзка между помощта и финансирането ѝ, без изрично да посочи изискването за пряко въздействие на данъчната мярка върху размера на помощта (Решение на Съда от 21 октомври 2003 г. по дело Van Calster и др., C-261/01 и C-262/01, Recueil, стр. I-12249, точка 55 и Решение на Съда от 27 ноември 2003 г. по дело Enirisorse, C-34/01-C-38/01, Recueil, стр. I-14243, точка 47), се отнасят до случаи, в които това условие е изпълнено.

58 Ето защо Комисията не е допуснала грешка при прилагане на правото, като е констатирала, че за да може начинът на финансиране да се разглежда като неразделна част от помощта, трябва да е налице задължителна връзка по предназначение между съответните данък и помощ, в смисъл че приходите от данъка са предназначени по необходимост за финансирането на помощта и влияят пряко върху размера на последната.

59 Поради това трябва да бъдат отхвърлени доводите на Telefónica de España и Telefónica Móviles España относно условията, при които според Комисията може да се приеме, че начинът на финансиране на дадена помощ е неразделна част от нея.

– По прилагането на тези условия

60 Без изрично да оспорва приетите от Комисията условия, жалбоподателят твърди, че тя е трябвало да заключи, че са изпълнени за данъка, предвиден в член 6 от Закон № 8/2009.

61 От своя страна Telefónica de España и Telefónica Móviles España излагат най-напред доводи, че е налице необходима връзка по предназначение между данъчните мерки, въведени или изменени със Закон № 8/2009, и въведените с този закон елементи на помощ.

62 Както обаче бе посочено в точки 51—58 по-горе, за да бъде дадена данъчна мярка неразделна част от помощта, не е достатъчно да е налице необходима връзка по предназначение между данъчната мярка и помощта. Трябва също да се установи прякото въздействие на данъчната мярка върху размера на помощта.

63 В този контекст Общият съд констатира, че не само жалбоподателят излага доводи за наличие на пряко въздействие на трите данъчни мерки, въведени или изменени със Закон № 8/2009, върху размера на получаваната от RTVE помощ, но и някои доводи на Telefónica de España и Telefónica Móviles España могат също да се разглеждат като отнасящи се не само до условието за наличие на задължителна връзка по предназначение между данъчната мярка и финансирането на RTVE, но и до това за доказване на прякото въздействие на данъчната мярка върху размера на помощта.

64 Ето защо най-напред следва да се провери дали доводите на жалбоподателя и на Telefónica de España и Telefónica Móviles España могат да оборят извода на Комисията, че приходите от трите данъчни мерки, въведени или изменени със Закон № 8/2009, не се отразяват пряко на размера на предназначената за RTVE помощ.

65 В това отношение следва да се установи, че съгласно Закон № 8/2009 размерът на предназначената за RTVE помощ е определен, като са взети предвид нетните разходи за осъществяването на задачата за предоставяне на обществена услуга за радио- и телевизионно разпространение, възложена на този оператор. Следователно размерът на получаваната от него помощ не зависи от размера на сумите, събрани въз основа на въведените или изменени с посочения закон данъчни мерки.

66 Всъщност, от една страна, съгласно член 33 от Закон № 17/2006, изменен със Закон № 8/2009, когато приходите на RTVE надхвърлят размера на разходите за осъществяване на задачата за предоставяне на обществената услуга за радио- и телевизионно разпространение, средствата над този размер се преразпределят. Ако тези средства не надхвърлят 10 % от включените в бюджета годишни разходи на RTVE, те се прехвърлят в резервен фонд, а ако надхвърлят тази граница — се прехвърлят в държавния бюджет.

67 Що се отнася до прехвърления в резервния фонд капитал, видно от член 8 от Закон № 8/2009, той може да се използва само с изричното разрешение на испанския министър на икономиката и финансите и, ако не бъде използван в период от четири години, трябва да послужи за намаляване на размера на компенсацията, която се изплаща от общия бюджет на испанската държава. Поради това не може да се приеме, че прехвърленият в резервния фонд капитал оказва пряко въздействие върху размера на предназначената за RTVE помощ.

68 Освен това член 3, параграф 2 от Закон № 8/2009 предвижда абсолютна граница за приходите на RTVE, която е определена на 1 200 милиона евро за 2010 г. и 2011 г. Всички средства над тази граница се преразпределят пряко към общия бюджет на испанската държава.

69 От друга страна, съгласно член 2, параграф 2 от Закон № 8/2009, когато приходите на RTVE не са достатъчни за покриване на разходите за осъществяване на задачата за предоставяне на обществената услуга за радио- и телевизионно разпространение, разликата ще бъде изплатена с вноски от общия бюджет на испанската държава.

70 Следователно Комисията основателно е приела, че размерът на сумите, събрани въз основа на трите данъчни мерки, въведени или изменени със Закон № 8/2009, не може да окаже пряко въздействие върху размера на получената от RTVE помощ, определен в зависимост от нетните разходи за предоставяне на обществената услуга за радио- и телевизионно разпространение.

71 Този извод не може да бъде оборен с доводите на жалбоподателя или на Telefónica de España и Telefónica Móviles España.

72 Първо, противно на твърденията на Telefónica de España и Telefónica Móviles España, обстоятелството, че с трите данъчни мерки, въведени или изменени със Закон № 8/2009, се цели да се компенсира загубата на приходите от търговска дейност на RTVE (вж. съображение 13 от обжалваното решение), не е достатъчно, за да се докаже, че начинът на финансиране е неразделна част от помощта. Всъщност Съдът вече е констатирал, че това обстоятелство само по себе си не е достатъчно, за да се докаже наличието на задължителна връзка между данъка и данъчното предимство (Решение по дело Streekgewest, точка 48 по-горе, точки 26 и 27).

73 Второ, Telefónica de España и Telefónica Móviles España твърдят, че дори такова задължение да съществува на теория, на практика испанската държава не била готова да допълни бюджета на RTVE със средства от общия си бюджет.

74 Този довод трябва също да бъде отхвърлен.

75 Всъщност в този контекст следва да се напомни, че съгласно постоянната съдебна практика в рамките на производство по жалба за отмяна, подадена по реда на член 263 ДФЕС, законосъобразността на акт на Съюза трябва да бъде преценена в зависимост от фактическите и правните обстоятелства, съществуващи към датата на приемане на акта. Поради това изводите на Комисията трябва да бъдат преценени само с оглед на данните, с които тя е разполагала към момента, в който ги е направила (Решение на Съда от 7 февруари 1979 г. по дело Франция/Комисия, 15/76 и 16/76, Recueil, стр. 321, точка 7).

76 Налага се обаче изводът, че Telefónica de España и Telefónica Móviles España не са представили доказателства, че към момента на приемането на обжалваното решение Комисията е разполагала с данни, удостоверяващи липсата на готовност на испанската държава да допълни бюджета на RTVE в съответствие с член 2, параграф 2 от Закон № 8/2009. Всъщност всички представени от тях за тази цел документи са от по-късна дата спрямо датата на приемане на обжалваното решение, тоест спрямо 20 юли 2010 г.

77 Трето, според Telefónica de España и Telefónica Móviles España може да се приеме, че данъчна мярка, предназначена да финансира помощ, не е неразделна част от последната само ако Комисията докаже, че при несъвместимост на данъчната мярка с правото на Съюза съответната държава членка е поела задължението да финансира цялата помощ.

78 Този довод трябва също да бъде отхвърлен.

79 Безспорно, ако в съответствие с двата посочени по-горе критерия, а именно условието за наличие на задължителна връзка по предназначение между данъчната мярка и финансирането на RTVE и това за доказване на прякото въздействие на данъчната мярка върху размера на помощта, данъчната мярка трябва да се разглежда като неразделна част от помощта — както в случая на парафискална мярка, при която всички или определена част от данъчните постъпления се предоставят пряко и безусловно на получателя на помощта — несъвместимостта на данъчния елемент има преки последици за помощта. Всъщност в такъв случай пълната или частична несъвместимост на данъчния елемент на парафискалната мярка води до отмяна на помощта или до намаляване на нейния размер.

80 В случая обаче член 2, параграф 2 от Закон № 8/2009 и член 33 от Закон № 17/2006 предвиждат, че ако източниците на финансиране са недостатъчни за покриване на всички разходи на RTVE за изпълнение на задълженията за обществена услуга, испанската държава е длъжна да покрие разликата. Следователно в настоящия случай размерът на помощта не зависи пряко от данъчната мярка.

81 Четвърто, жалбоподателят изтъква, че в решение за започване на официална процедура по разследване по друго дело Комисията сама е заела позицията за неразделност на данъците и помощта, при положение че това дело било сходно на настоящото.

82 Това оплакване трябва също да бъде отхвърлено, без да е необходимо да се разглежда съдържанието на решението за започване на официална процедура по разследване. Всъщност, от една страна, следва да се припомни, че изводите на Комисията, направени в решение за започване на официална процедура по разследване, са неокончателни (Решение на Общия съд от 27 ноември 2003 г. по дело Regione Siciliana/Комисия, T-190/00, Recueil, стр. II-5015, точка 48). От друга страна, понятието за помощ и следователно отделността на методите за финансиране трябва да бъдат преценени с оглед на обективни критерии. Поради това те не биха могли да зависят от субективната преценка на Комисията. Ето защо, дори и да е съществувала такава предходна административна практика, тя би била в противоречие със съдебната практика и следователно не би могла да обвързва Комисията.

83 Пето, жалбоподателят твърди, че размерът на помощта се увеличава поради данъка, тъй като жалбоподателят е конкурент на RTVE и конкурентното предимство на последното става по-голямо с нарастването на размера на плащания от него данък.

84 Този довод трябва да бъде отхвърлен, доколкото с него се цели да се докаже, че Комисията е допуснала грешка при прилагането на двете условия, съгласно които приходите от данъка трябва задължително да бъдат използвани за финансиране на помощта и да оказват пряко въздействие върху размера на помощта. Всъщност съгласно тези условия не е достатъчно да се докаже, че събирането на данъка оказва въздействие върху конкурентното предимство на получателя на помощта.

85 Доколкото с този довод се цели да се докаже, че съществува друга хипотеза, в която начинът на финансиране на дадена помощ трябва да се разглежда като неразделна част от нея, той ще бъде разгледан в рамките на втората част.

86 Следователно Комисията правилно е заключила, че размерът на предназначената за RTVE помощ не зависи пряко от размера на сумите, събрани въз основа на данъчните мерки, въведени или изменени със Закон № 8/2009.

87 Както бе посочено в точка 62 по-горе, за да може трите данъчни мерки, въведени или изменени със Закон № 8/2009, да бъдат разглеждани като неразделна част от въведения с посочения закон елемент на помощ, условието за наличие на необходима връзка по предназначение между данъчната мярка и помощта и условието за доказване на прякото въздействие на последната мярка върху размера на помощта са предвидени кумулативно.

88 Следователно не е необходимо да се разглеждат доводите на жалбоподателя и на Telefónica de España и Telefónica Móviles España за наличие на необходима връзка по предназначение между данъчната мярка по член 5 от Закон № 8/2009 и финансирането на RTVE, тъй като тези доводи са неотносими.

89 Ето защо следва да бъде отхвърлена първата част на правното основание.

По втората част: съотношението между данъчните мерки и конкурентното предимство на RTVE

90 Жалбоподателят твърди, че освен хипотезата, разгледана от Комисията в обжалваното решение, съществува друга хипотеза, в която начинът на финансиране трябва да се разглежда като неразделна част от помощта. В случай на асиметрично данъчно облагане, когато с данък се облагали само някои икономически оператори, за да се компенсират твърдени задължения за

предоставяне на обществена услуга, но не и други оператори, които били в конкуренция с първите, връзката между помощта и данъка била още по-тясна, отколкото в разгледаната от Комисията хипотеза. В такъв случай предимството произтичало от облагането с данък на конкурентите на предприятието получател.

91 Жалбоподателят смята, че в случая е налице такава тясна връзка между данъка, предвиден в член 6 от Закон № 8/2009, и помощта. Най-напред, той бил облаган с посочения данък, за да се компенсирали разходите на RTVE за предоставяне на обществената услуга. Следователно RTVE получавало помощта поради самия факт, че негов конкурент е облаган с данък. Колкото по-висок бил данъкът, толкова по-голямо било конкурентното предимство. На следващо място, обстоятелството, че помощта в полза на RTVE не се изразявала само в необлагането му с данък, но и в това, че приходите от посочения данък се изплащали на RTVE, не оборвало този извод, а засилвало връзката между данъка и помощта, тъй като увеличавало конкурентното предимство на RTVE. Освен това при проверка на съвместимостта на помощта следвало да се разгледат и последиците от помощта в конкретния контекст на съответния пазар, тоест като се вземели предвид неблагоприятните последици от гледна точка на конкуренцията за останалите предприятия.

92 В това отношение най-напред следва да се припомни проведеното в Договора за функциониране на ЕС разграничение между, от една страна, правилата относно държавните помощи, и от друга — правилата относно данъчните разпоредби на държавите членки. Съгласно постоянната съдебна практика по принцип данъчнозадължените лица не могат да се позовават на обстоятелството, че освобождаването от облагане на други лица представлява държавна помощ, за да избегнат плащането на данъка (вж. Решение на Съда от 20 септември 2001 г. по дело Banks, C-390/98, Recueil, стр. I-6117, точка 80 и цитираната съдебна практика).

93 С възприетия от жалбоподателя подход обаче се цели да се постави под въпрос този принцип. Всъщност съгласно този подход дадено предприятие би могло да се противопостави на облагането с данък само поради това че с него се финансира предимство, от което се ползва предприятие конкурент.

94 Безспорно в този контекст жалбоподателят основателно изтъква, че в Решение от 7 септември 2006 г. по дело Laboratoires Boiron (C-526/04, Recueil, стр. I-7529, точки 27 и 48) Съдът приема, че когато облагането с данък представлява помощ, задължените по данъка предприятия могат да се противопоставят на заплащането му.

95 При все това, противно на поддържаното от жалбоподателя, от това решение не може да се заключи, че е достатъчно предприятието, което трябва да заплаща данък за финансиране на помощ, да бъде в конкуренция с получателя на последната, за да бъде данъкът неразделна част от помощта и предприятието да се противопостави на заплащането му.

96 Всъщност подходът на Съда в Решение по дело Laboratoires Boiron, точка 94 по-горе, е оправдан с оглед на конкретните обстоятелства по това дело.

97 Решение по дело Laboratoires Boiron, точка 94 по-горе, се отнася до разпространението на лекарствени продукти във Франция, в която има два намиращи се в пряка конкуренция канала за разпространение — каналът на дистрибуторите на едро и този на осъществяващите пряка продажба лаборатории. С разглеждания данък се облагат само преките продажби на лекарствени продукти от фармацевтичните лаборатории. С него се цели да се възстанови балансът в условията на конкуренция между двата канала за разпространение, които според френския законодател са нарушени поради наличието на задължения за обществена услуга само за дистрибуторите на едро.

98 В Решение по дело Laboratoires Boiron, точка 94 по-горе, Съдът установява два конкретни аспекта на разглеждания по делото данък. От една страна, той установява, че не става въпрос за данък с общ обхват, а за случай на асиметрично облагане с данък на категория предприятия и на необлагане на предприятия, които са преки конкуренти (точки 32—34 от съдебното решение). От друга страна, Съдът констатира, че необлагането с данък на дистрибуторите на едро е съзнателна, дори основна цел на данъка, тъй като той е насочен към възстановяването на баланса в условията на конкуренция между двата канала за разпространение (точка 35 от съдебното решение).

99 Разглежданите в настоящия случай данъчни мерки, а именно трите данъчни мерки, въведени или изменени със Закон № 8/2009, не са сравними с разглежданите в Решение по дело Laboratoires Boiron, точка 94 по-горе.

100 Всъщност, първо, основната цел на облагането с посочените данъци и такси не е да се възстанови балансът в условията на конкуренция между останалите оператори и RTVE, а да се осигури финансирането на последното.

101 Второ, връзката между разглежданите данъчни мерки и помощ не е толкова тясна, колкото тази в Решение по дело Laboratoires Boiron, точка 94 по-горе. По последното дело е налице вътрешно присъща връзка между данъчната мярка и помощта, която не позволява те да бъдат разграничени една от друга. Тъй като помощта се изразява само в данъчното облагане на определена категория предприятия, неприложимостта на данъчната мярка поради несъвместимост с правото на Съюза би имала за пряка последица премахването на помощта. За сметка на това в случая евентуалната неприложимост на данъчните мерки, въведени или изменени със Закон № 8/2009, поради потенциалната им несъвместимост с правото на Съюза няма за пряка последица поставянето под въпрос на помощта за RTVE. Всъщност, както бе посочено в точка 80 по-горе, в случай че начинът на финансиране на предназначената за RTVE помощ е несъвместим с правото на Съюза, съгласно член 2, параграф 2 от Закон № 8/2009 и член 33 от Закон № 17/2006 испанската държава е длъжна да покрие разликата между финансовите приходи на RTVE и всички разходи на последното за изпълнение на задълженията му за обществена услуга.

102 Трето, следва да се подчертае, че в Решение по дело Laboratoires Boiron, точка 94 по-горе, размерът на помощта е определен само с оглед на размера на данъка. Всъщност, както приема генералният адвокат Tizzano в точка 47 от заключението си по това дело, предимството, което получателите извличат от облагането на конкурентите им със спорния данък, действително задължително зависи от размера на последния. За сметка на това в случая размерът на помощта се определя на първо място с оглед на нетните разходи за изпълнение на задължението за обществена услуга. Безспорно задължението за заплащане на данъците и таксите, предвидени в Закон № 8/2009, може да има допълнителни неблагоприятни от гледна точка на конкуренцията последици за частните оператори, които са в конкуренция с RTVE. Съдът обаче вече е постановил в това отношение, че обстоятелството, че с данък за финансиране на помощ се облага едно предприятие, но не и получателят на помощта, който е негов конкурент, само по себе си не е достатъчно, за да се приеме данъкът за неразделна част от помощта (Решение по дело Distribution Casino France и др./Комисия, точка 56 по-горе, точки 40—43).

103 Поради това, противно на твърденията на жалбоподателя, трите данъчни мерки, въведени или изменени със Закон № 8/2009, не са сравними с данъчната мярка в Решение по дело Laboratoires Boiron, точка 94 по-горе.

104 Следователно Комисията не е допуснала грешка, като е констатирала в обжалваното решение, че не е налице достатъчно тясна връзка между данъчните мерки, въведени или изменени със Закон № 8/2009, и въведените с този закон елементи на помощ, която да позволява тези данъчни мерки да се разглеждат като неразделна част от помощта.

105 Ето защо следва да бъде отхвърлена втората част от правното основание.

По третата част: противоречив подход на Комисията

106 Жалбоподателят поддържа, че мотивите на обжалваното решение са противоречиви, защото, като е констатирала, че за изменението на системата на финансиране на RTVE трябва да се направи уведомление по-специално поради въвеждането на данъка по член 6 от Закон № 8/2009, Комисията имплицитно е допуснала, че този данък е неразделна част от помощта.

107 В това отношение е достатъчно да се установи, че противно на поддържаното от жалбоподателя, в съображения 48—55 от обжалваното решение Комисията не е приела, че трите данъчни мерки, въведени със Закон № 8/2009, трябва да бъдат разглеждани като нови помощи. Всъщност в съображение 50 от решението Комисията само е приела, че новите източници на публично финансиране, предвидени в посочения закон, представляват нови елементи на помощ. Няма обаче противоречие между, от една страна, извода на Комисията, че предвидените в посочения закон нови източници на публично финансиране представляват нови елементи на помощ, и от друга — извода ѝ в съображение 66 от решението, че трите данъчни мерки, въведени със същия закон за финансиране на новите източници на финансиране, не са неразделна част от тази помощ.

108 Ето защо третата част трябва също да бъде отхвърлена, а оттам и първото правно основание в неговата цялост.

По третото правно основание: нарушение на членове 49 ДФЕС и 63 ДФЕС

109 С третото правно основание жалбоподателят, подкрепен от Telefónica de España и Telefónica Móviles España, изтъква, че Комисията е нарушила членове 49 ДФЕС и 63 ДФЕС. Данъкът по член 6 от Закон № 8/2009, който бил неразделна част от предоставената на RTVE помощ, бил в противоречие с посочените членове от Договора за функционирането на ЕС.

110 Комисията, подкрепена от Кралство Испания и RTVE, оспорва тези доводи. Освен това Комисията поддържа, че част от доводите на жалбоподателя са недопустими.

111 В това отношение е достатъчно да се установи, че след като жалбоподателят се позовава на нарушение на членове 49 ДФЕС и 63 ДФЕС, той се позовава на несъвместимостта на предвидената в член 6 от Закон № 8/2009 данъчна мярка с тези разпоредби. Тъй като обаче тази данъчна мярка не е неразделна част от помощта, Комисията не е била длъжна да провери съвместимостта ѝ с членове 49 ДФЕС и 63 ДФЕС в рамките на процедурата, по която е прието обжалваното решение.

112 Ето защо следва да бъде отхвърлено третото правно основание, без да е необходимо Общият съд да се произнася по повдигнатото от Комисията възражение за недопустимост.

По второто правно основание: нарушение на член 106, параграф 2 ДФЕС

113 Жалбоподателят, подкрепен от Telefónica de España и Telefónica Móviles España, твърди, че Комисията е нарушила член 106, параграф 2 ДФЕС, като е разрешила схема за помощ, която не е в съответствие с принципа на пропорционалност. Финансовата схема на RTVE нарушавала, в противоречие с общия интерес, конкуренцията на пазара на придобиване на аудио-визуално съдържание и на пазара надолу по веригата на телевизионни зрители. Жалбоподателят твърди, че се намира в конкуренция с RTVE на пазара на телевизионни зрители и на този на придобиване на аудио-визуално съдържание. Със Закон № 8/2009, и по-специално с член 6 от него, се нарушавала конкуренцията на съответните пазари в противоречие с общия интерес. RTVE имало двойно предимство, тъй като, от една страна, финансирането му е продължено и размерът на средствата дори е увеличен, и от друга — е намален инвестиционният капацитет на конкурентите му. Това предимство му позволявало да извършва антиконкурентни действия, които не били необходими за изпълнение на задълженията му за обществена услуга. Ярки примери за антиконкурентните действия на RTVE в областта на филмовите права било придобиването на права, различни от тези за излъчване по време на свободен достъп, като придобиването на изключително право за възпроизвеждане на филм или на право за излъчването му по време на платен достъп, както и упражняваният от RTVE натиск за намаляване на времето на платен достъп. Що се отнася до предаването на спортни събития с висока търговска стойност, RTVE предлагало прекалено високи цени за придобиване на правата, като по този начин изкуствено увеличавало цените до размери, които конкурентите му не били в състояние да заплатят. Според жалбоподателя тези действия на RTVE засягат и положението му на пазара на телевизионните зрители, тъй като изборът на предлаганите програми става по-беден, а това се отразява на броя на абонатите. Противно на операторите на телевизия за свободен достъп, операторите на платена телевизия не извличали полза от премахването на рекламата за RTVE. Освен това жалбоподателят нямал възможност да предлага услуги „triple play“. Предвидените за RTVE ограничения не били достатъчни, за да бъдат отстранени тези непропорционални нарушения на конкуренцията. На първо място, забраната на RTVE да използва приходите си при наддаване за придобиване на права върху програми с висока търговска стойност не била ефективна, тъй като задачата на RTVE за предоставяне на обществена услуга включвала придобиването на предавания с висока търговска стойност. На следващо място, горната граница от бюджета за придобиване на права за предаване на спортни събития била без значение. Освен това ограничението във връзка с излъчването на популярни филми, а именно възможността на година да бъдат излъчени не повече от 52 излезли неотдавна и реализирани от големи международни киностудии филма, не било достатъчно. На последно място, ограничаването на данъка, налаган на операторите на частна телевизия, на не повече от 20 % от предвидените за всяка година приходи, било без значение.

114 Комисията, подкрепена от Кралство Испания и RTVE, оспорва тези доводи.

115 В това отношение трябва най-напред да се припомни текстът на член 106, параграф 2 ДФЕС, както и неговият правен контекст.

116 Съгласно член 106, параграф 2 ДФЕС предприятията, които са натоварени с функцията да оказват услуги от общ икономически интерес, се подчиняват на разпоредбите, съдържащи се в Договорите, и в частност на правилата на конкуренцията, доколкото прилагането на тези правила не препятства юридически или фактически изпълнението на специфичните задачи, които са им възложени. Освен това в тази разпоредба се изисква също развитието на търговията да не бъдат засегнато до степен, която би била в противоречие с интересите на Съюза.

117 За да може държавна помощ по смисъла на член 107 ДФЕС да бъде обявена за съвместима с вътрешния пазар съгласно член 106, параграф 2 ДФЕС, трябва да бъдат изпълнени следните условия: от една страна, на съответния оператор трябва да е възложена задача за предоставяне на услуга от общ икономически интерес с акт на публична власт, в който ясно се определят съответните задължения за услуга от общ икономически интерес; от друга страна, посоченият оператор не трябва да получава компенсация в прекалено голям размер и държавното финансиране не трябва да засяга конкуренцията на външния пазар по непропорционален начин (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 12 февруари 2008 г. по дело BUPA и др./Комисия, T-289/03, Сборник, стр. II-81, точки 181 и 222).

118 В случая жалбоподателят не оспорва изводите на Комисията, че на RTVE е възложена задача за предоставяне на услуга от общ икономически интерес с акт на публична власт и че в него ясно се определят задълженията за услуга от общ икономически интерес.

119 Освен това жалбоподателят не оспорва конкретно извода на Комисията за липса на опасност от прекомерно компенсиране. Безспорно той твърди, че съгласно Закон № 8/2009 RTVE получава по-високи приходи от преди. Той обаче излага този довод, за да докаже, че RTVE има по-голяма възможност да наруши конкуренцията.

120 За сметка на това жалбоподателят поддържа, от една страна, че Закон № 8/2009 позволява на RTVE да наддава на пазара на придобиване на аудио-визуално съдържание, и от друга страна, че схемата на помощ в полза на RTVE нарушава конкуренцията в степен, която е в противоречие с общия интерес.

По първата част: опасност от антиконкурентни действия от страна на RTVE

121 Жалбоподателят твърди, че Комисията е допуснала грешка, като е одобрила схемата на финансиране на RTVE, изменена със Закон № 8/2009, при положение че е налице опасност от антиконкурентни действия от страна на RTVE на пазара на придобиване на права за предаване на спортни събития и за излъчване на филми.

122 В този контекст следва да се припомнят принципите относно контрола на Общия съд върху решение на Комисията в областта на обществените услуги, и по-конкретно в областта на услугите за радио- и телевизионно разпространение.

123 Съгласно член 14 ДФЕС Съюзът и държавите членки, всеки в рамките на своята компетентност и в рамките на приложното поле на Договорите, следят услугите от общ икономически интерес да се осъществяват съобразно принципи и при условия, по-специално икономически и финансови, които да им позволяват да изпълняват своите задачи. Този член предвижда също, че тези принципи и условия се установяват, без да се засяга компетентността на държавите членки, при спазване на Договорите, да предоставят, възлагат изпълнението и финансират тези услуги.

124 Видно от Протокол № 26 относно услугите от общ интерес, който допълва Договора за ЕС и Договора за функционирането на ЕС, една от ценностите на Съюза по отношение на тези услуги е основната роля и голямата дискреционна власт на националните, регионалните и местните органи за предоставяне, възлагане и организиране на услугите от общ икономически интерес.

125 Съгласно Протокол № 29 за системата на публичното радиоразпръскване в държавите членки, който допълва Договора за ЕС и Договора за функционирането на ЕС, публичното радиоразпръскване в държавите членки е пряко свързано с демократичните, социалните и културните потребности на всяко общество, както и с необходимостта от запазването на

плурализма в медиите. От този протокол следва също, че разпоредбите на Договора за функционирането на ЕС не накърняват компетентността на държавите членки да финансират публичното радиоразпръскване, доколкото такова финансиране се предоставя на структурите за радиоразпръскване за изпълнение на мисията за обществена услуга, така както им е възложена, определена и организирана от всяка държава членка и доколкото това финансиране не засяга условията за търговия и конкуренцията в Съюза до степен, която би противоречала на общия интерес, като се държи сметка за това как се изпълнява възложената мисия за тази обществена услуга.

126 Следователно държавите членки имат широко право на преценка при определянето на задачата за предоставяне на обществена услуга за радио- и телевизионно разпространение и на начина на изпълнението ѝ (вж. по аналогия Решение на Общия съд от 1 юли 2010 г. по дело M6 и TF1/Комисия, T-568/08 и T-573/08, Сборник, стр. II-3397, точка 139).

127 Ето защо Комисията упражнява ограничен контрол върху определянето на задачата за предоставяне на обществена услуга за радио- и телевизионно разпространение и на начина на изпълнението ѝ (вж. по аналогия Решение по дело BUPA и др./Комисия, точка 117 по-горе, точка 220).

128 Що се отнася до контрола на Общия съд върху решение на Комисията в тази област, следва да се установи, че преценката на Комисията се отнася до комплексни икономически факти. Поради това контролът на Общия съд върху решението на Комисията е още по-ограничен от контрола на Комисията върху мярката на съответната държава членка. Той се свежда до проверка дали разглежданата мярка е явно неподходяща с оглед на преследваната цел (вж. по аналогия Решение по дело BUPA и др./Комисия, точка 117 по-горе, точки 221 и 222).

129 Именно с оглед на изложените по-горе съображения следва да се разгледа оплакването, че Комисията не е отчела в достатъчна степен опасността от антиконкурентни действия от страна на RTVE на пазара на придобиване на права за предаване на спортни събития и за излъчване на филми.

130 Най-напред относно довода на жалбоподателя, че публичните средства, с които разполага RTVE поради схемата си на финансиране, му позволяват да конкурира частните оператори на пазара на придобиване на аудио-визуално съдържание, следва да се припомни, че със Закон № 17/2006, изменен със Закон № 8/2009, на RTVE се възлага задача за радио- и телевизионно разпространение, която включва по-специално предаването на спортни събития и излъчването на филми, реализирани от големи международни киностудии. Предвид широкото право на преценка, с което разполагат държавите членки при определяне на обществената услуга за радио- и телевизионно разпространение, член 106, параграф 2 ДФЕС допуска държава членка да даде по-широко определение за тази обществена услуга и да възложи на радио- и телевизионен оператор задачата да предлага балансирани и разнообразни програми, които могат да включват предаването на спортни събития и излъчването на филми (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 26 юни 2008 г. по дело SIC/Комисия, T-442/03, Сборник, стр. II-1161, точка 201 и Решение на Общия съд от 22 октомври 2008 г. по дело TV2/Danmark и др./Комисия, T-309/04, T-317/04, T-329/04 и T-336/04, Сборник, стр. II-2935, точки 122—124). Ето защо обстоятелството, че RTVE се конкурира с частните оператори на пазара на придобиване на аудио-визуално съдържание и в някои случаи придобива правата за сметка на тях, не доказва само по себе си, че Комисията е допуснала явна грешка в преценката.

131 Жалбоподателят обаче основателно твърди, че не би било съвместимо с член 106, параграф 2 ДФЕС радио- и телевизионен оператор да извършва антиконкурентни действия спрямо частните оператори на пазара, като например редовно наддава на пазара на придобиване на аудио-визуално съдържание. Такива действия не могат да бъдат приети за необходими за осъществяването на задачата му за предоставяне на обществена услуга.

132 Във връзка с такава опасност обаче трябва да се констатира, че съгласно член 3, параграф 1, второ изречение от Закон № 8/2009 RTVE не може да използва приходите си, за да наддава спрямо конкурентите си за права върху програми с висока търговска стойност. Следователно с тази разпоредба изрично се забранява на RTVE да участва в наддавания. Тази забрана се предвижда и в член 43, параграф 7 от Закон № 7/2010, който е бил в сила в момента на приемането на обжалваното решение и с който Комисията е била запозната (вж. съображение 75 от обжалваното решение).

133 Макар да признава, че съществува разпоредбата на член 3, параграф 1, второ изречение от Закон № 8/2009, жалбоподателят изтъква, че този факт не изключва възможността RTVE да участва редовно в наддавания. Тази забрана не била ефективна.

134 В това отношение жалбоподателят посочва, първо, че забраната за наддаване не е ефективна, тъй като задачата на RTVE за предоставяне на обществена услуга включва придобиването на програми с висока търговска стойност. Напротив, самото наличие на такава забрана доказвало, че с действията на RTVE можело да бъде нарушена конкуренцията.

135 Този довод не може да бъде приет.

136 Всъщност, както бе посочено в точка 130 по-горе, член 106, параграф 2 ДФЕС допуска RTVE да конкурира частните оператори и да придобива програми с висока търговска стойност, стига тези действия да се извършват в рамките на осъществяването на задачата му за предоставяне на обществена услуга за радио- и телевизионно разпространение.

137 Второ, жалбоподателят дава примери за придобиване на права от RTVE, които според него могат да докажат, че RTVE е участвало в наддаване.

138 В това отношение следва да се припомни, че в обжалваното решение Комисията само е проверила съвместимостта на схемата на финансиране на RTVE, изменена със Закон № 8/2009. Поради това при контрол на това решение от страна на Общия съд дадените от жалбоподателя примери могат да бъдат взети предвид само ако с тях може да се докаже, че при приемане на обжалваното решение Комисията е допуснала явна грешка в преценката на ефективността на забраната, предвидена в член 3, параграф 1, второ изречение от Закон № 8/2009 и член 43, параграф 7 от Закон № 7/2010.

139 Както обаче признава жалбоподателят, голяма част от дадените примери се отнасят до придобиването на права от RTVE преди влизането в сила на забраната по член 3, параграф 1, второ изречение от Закон № 8/2009.

140 Ето защо, дори да се приеме, че тези примери за придобиване на права от RTVE доказват, че то е извършило антиконкурентни действия, с тях не би могло да се докаже, че Комисията е допуснала явна грешка в преценката на ефективността на забраната по член 3, параграф 1, второ изречение от Закон № 8/2009 и член 43, параграф 7 от Закон № 7/2010.

141 В този контекст следва да се отхвърли и доводът на жалбоподателя, че макар примерите за придобиването на права от RTVE да се отнасят до момент преди влизането в сила на забраната по член 3, параграф 1, второ изречение от Закон № 8/2009 и член 43, параграф 7 от Закон № 7/2010, те продължават да имат последици и за в бъдеще. Всъщност, както бе посочено в точка 138 по-горе, предмет на обжалваното решение е схемата на финансиране на RTVE, изменена със Закон № 8/2009, и посоченото придобиване на права не би могло да се отрази на съвместимостта на тази схема.

142 Сред примерите за придобиване на права, които жалбоподателят дава, за да докаже антиконкурентните действия на RTVE, единственият пример, отнасящ се за момент след влизането в сила на забраната по член 3, параграф 1, второ изречение от Закон № 8/2009 и член 43, параграф 7 от Закон № 7/2010, е този за придобиването на права за некодираното излъчване на Шампионската лига на Съюза на европейските футболни асоциации (УЕФА) за периода 2012—2015 г. В това отношение жалбоподателят посочва, че частен оператор е подал жалба до испанските органи, тъй като смята, че за да придобие тези права, RTVE е участвало в наддаване. Според жалбоподателя тези обстоятелства могат да докажат неефективността на разглежданата забрана.

143 При все това с този пример за придобиване на права от RTVE не може да се докаже, че към момента на приемане на обжалваното решение Комисията е допуснала явна грешка в преценката на ефективността на забраната по член 3, параграф 1, второ изречение от Закон № 8/2009 и член 43, параграф 7 от Закон № 7/2010.

144 Всъщност, от една страна, следва да се установи, че съответните права са придобити не само след влизането в сила на забраната по член 3, параграф 1, второ изречение от Закон № 8/2009 и член 43, параграф 7 от Закон № 7/2010, но и след приемането на обжалваното решение. Съгласно постоянната съдебна практика обаче в рамките на подадена по член 263 ДФЕС жалба за отмяна законосъобразността на акт на Съюза трябва да бъде преценена с оглед на фактическите и правните обстоятелства, съществуващи към момента на приемане на акта. Поради това изводите на Комисията трябва да бъдат преценени само с оглед на данните, с които тя е разполагала към момента, в който ги е направила (Решение по дело Франция/Комисия, точка 75 по-горе, точка 7).

145 От друга страна и във всеки случай обстоятелството, че частен оператор е подал жалба пред испанските органи, само по себе си не е доказателство за неефективността на забраната по член 3, параграф 1, второ изречение от Закон № 8/2009 и член 43, параграф 7 от Закон № 7/2010. Напротив, фактът, че частен оператор може да поиска от испанските органи да проверят дали RTVE се е съобразило с посочената забрана, по-скоро свидетелства за нейната ефективност.

146 Следователно примерите за придобиване на права от RTVE, които жалбоподателят дава, за да изтъкне, че RTVE е участвало в забранено наддаване, не могат да поставят под въпрос ефективността на забраната по член 3, параграф 1, второ изречение от Закон № 8/2009 и член 43, параграф 7 от Закон № 7/2010.

147 Ето защо жалбоподателят не е доказал, че Комисията е допуснала явна грешка в преценката на опасността от антиконкурентни действия от страна на RTVE на пазара на придобиване на права за предаване на спортни събития и за излъчване на филми.

148 От посоченото следва, че първата част от правното основание трябва да бъде отхвърлена.

По втората част: засягане на или въздействие върху търговията в степен, която е в противоречие с интересите на Съюза

149 Жалбоподателят изтъква, че схемата на финансиране на RTVE нарушава конкуренцията, като засяга търговията в степен, която е в противоречие с общия интерес.

150 В този контекст следва да се разграничат, от една страна, доводите на жалбоподателя относно последиците от трите данъчни мерки, въведени или изменени със Закон № 8/2009, и от друга — доводите му относно последиците от елементите на помощ, предвидени в схемата на финансиране на RTVE, изменена с посочения закон.

151 Доводите на жалбоподателя относно последиците от трите данъчни мерки, въведени или изменени със Закон № 8/2009, за конкуренцията и търговията в рамките на Съюза трябва да бъдат отхвърлени като неоснователни. В това отношение е достатъчно да се припомни, че тези данъчни мерки не са неразделна част от предвидената в този закон помощ и поради това Комисията не е била длъжна да отчете последиците им в процедурата, по която е прието обжалваното решение и която се отнася само до съвместимостта на схемата за помощ в полза на RTVE (вж. точка 111 по-горе).

152 Що се отнася до доводите на жалбоподателя относно последиците от елементите на помощ, предвидени в схемата на финансиране на RTVE, изменена със Закон № 8/2009, в самото начало следва да се припомни, че видно от член 106, параграф 2, второ изречение ДФЕС, осъществяването на задачата за предоставяне на обществена услуга не трябва да засяга търговията в степен, която би била в противоречие с интересите на Съюза, и видно от Протокол № 29 за системата на публичното радиоразпръскване в държавите членки, който допълва Договора за ЕС и Договора за функционирането на ЕС, финансирането на обществен оператор за радио- и телевизионно разпространение не засяга условията за търговия и конкуренцията в Съюза до степен, която би противоречала на общия интерес.

153 Видно от член 106, параграф 2, второ изречение ДФЕС и разпоредбите на Протокол № 29 за системата на публичното радиоразпръскване в държавите членки, който допълва Договора за ЕС и Договора за функционирането на ЕС, схема за помощ не може да бъде обоснована с оглед на член 106, параграф 2, първо изречение ДФЕС, ако засяга търговията и конкуренцията в степен, която е в противоречие с интересите на Съюза, дори и необходимостта от тази схема да не е поставена под въпрос.

154 Както следва от Протокол № 29 за системата на публичното радиоразпръскване в държавите членки, който допълва Договора за ЕС и Договора за функционирането на ЕС, при преценка на условията по член 106, параграф 2 ДФЕС осъществяването на задачата за предоставяне на обществена услуга трябва да бъде взето предвид, ако е определено от държавите членки и е пряко свързано с демократичните, социалните и културните потребности на всяко общество, както и с необходимостта от запазването на плурализма в медиите.

155 Следователно, за да може да се приеме, че схема за помощ в полза на оператор, на когото е възложена задача за предоставяне на обществена услуга за радио- и телевизионно разпространение, не отговаря на условието по член 106, параграф 2, второ изречение ДФЕС, тя трябва да засяга съществено търговията и конкуренцията, и то в степен, която е явно непропорционална спрямо преследваните от държавите членки цели.

156 Основателността на доводите на жалбоподателя трябва да бъде преценена именно с оглед на предходните съображения.

157 На първо място, доколкото жалбоподателят изтъква, че със схемата на финансиране на RTVE се нарушава конкуренцията, тъй като на последното се позволява да конкурира частни оператори по отношение на предаването на спортни събития и излъчването на филми, реализирани от големи международни киностудии, достатъчно е да се припомни, че член 106, параграф 2 ДФЕС допуска да се даде по-широко определение за задачата за предоставяне на обществена услуга за радио- и телевизионно разпространение. Следователно това обстоятелство само по себе си не представлява доказателство за неизпълнение на условието по член 106, параграф 2, второ изречение ДФЕС.

158 На второ място, жалбоподателят поддържа, че дейността му е засегната от схемата на финансиране на RTVE, като изборът му на програми ставал по-беден, а броят на абонатите — по-малък.

159 При все това, дори, от една страна, изтъкнатите от жалбоподателя вреди да се приемат за установени, и от друга страна, да се приеме, че отговорност за тях носи RTVE и те не са настъпили в резултат на действията на други частни оператори, които са в конкуренция с жалбоподателя на испанския пазар, тези вреди не могат да докажат наличието на въздействие върху конкуренцията и търговията, което е явно непропорционално спрямо преследваните от Кралство Испания цели.

160 Всъщност, за да може да се заключи, че е налице такова въздействие, би трябвало да се докаже, че схемата на финансиране на RTVE, изменена със Закон № 8/2009, изключва или прави прекомерно трудно осъществяването на дейност като частен оператор на испанския пазар на радио- и телевизионно разпространение.

161 В това отношение обаче следва да се констатира, че Закон № 8/2009 предвижда ограничения за дейността на RTVE, с които се цели да се гарантира, че дейността на частните оператори не е засегната по непропорционален начин.

162 Всъщност най-напред член 3, параграф 2 от Закон № 8/2009 предвижда горна граница за бюджета на RTVE, която е определена на 1200 милиона евро. Следователно, независимо от определението за задачата за предоставяне на обществена услуга и начина на изпълнението ѝ, RTVE трябва да остане ограничено в икономически аспект. Що се отнася до тази граница, в съображение 71 от обжалваното решение Комисията констатира, че посоченият размер съответства на средния бюджет, с който RTVE е разполагало при смесената схема на финансиране, и че няма основание да се смята, че премахването на рекламата може да доведе до съществено намаление на действителните разходи на RTVE.

163 На следващо място трябва да се отбележи, че съгласно член 9, параграф 1, буква i) от посочения закон RTVE трябва да ограничава до 10 % от общия годишен бюджет за външни доставки, покупки и услуги придобиването на права за излъчване на официални спортни събития, които са квалифицирани като събития от общ интерес или от голям интерес за обществото и са определени в програмния договор, с изключение на олимпийските и параолимпийските игри.

164 Освен това съгласно член 9, параграф 1, буква m) от този закон RTVE не би могло да излъчва на година по всички свои канали и в най-гледаното време повече от 52 излезли неотдавна и реализирани от големи международни киностудии филма. Става въпрос за филми, които вече са излезли по кината преди от две до четири години.

165 Жалбоподателят обаче не е пояснил как, въпреки посочените в точки 162—164 по-горе ограничения, е изключено или прекомерно трудно частен оператор да осъществява дейност на испанския пазар на радио- и телевизионно разпространение.

166 Следователно жалбоподателят не е доказал, че Комисията е допуснала явна грешка в преценката на условието за засягане на конкуренцията или на търговията в степен, която е в противоречие с интересите на Съюза, предвидено в член 106, параграф 2, второ изречение ДФЕС и в Протокол № 29 за системата на публичното радиоразпръскване в държавите членки, който допълва Договора за ЕС и Договора за функционирането на ЕС.

167 Ето защо частта относно нарушението на член 106, параграф 2, второ изречение ДФЕС трябва да бъде отхвърлена.

По другите оплаквания на Telefónica de España и Telefónica Móviles España във връзка с второто правно основание

168 Telefónica de España и Telefónica Móviles España твърдят, че в противоречие с член 106, параграф 2 ДФЕС и член 296 ДФЕС Комисията е разрешила схемата на финансиране на RTVE, изменена със Закон № 8/2009, при положение че тази схема е свързана с опасност от прекомерно компенсиране, като Комисията не е изложила пълни мотиви в това отношение. Въпреки изразените от националните органи съмнения във връзка с опасност от прекомерно компенсиране, в съображение 71 от обжалваното решение Комисията само констатирала, че RTVE трябвало да продължи да привлича голям брой зрители и премахването на рекламирането щяло да създаде нужда от допълнителни продукции, които трябвало да бъдат финансирани. По-специално Комисията не пояснила защо предвидената в бюджета на RTVE сума изглеждала „предпазлива“.

169 Комисията изтъква, че става въпрос за нови правни основания, които не са свързани с предмета на жалбата и поради това са недопустими. Освен това изложените по тях твърдения не били основателни.

170 Що се отнася до повдигнатото от Комисията възражение за недопустимост, което се основава на член 40, четвърта алинея от Статута на Съда на Европейския съюз, приложим за Общия съд съгласно член 53 от посочения статут и член 116, параграф 3 от Процедурния правилник, следва да се припомни, че съдилищата на Съюза имат право да преценяват според обстоятелствата във всеки конкретен случай дали доброто правораздаване оправдава отхвърлянето по същество на дадено правно основание без предварително произнасяне по неговата допустимост (Решение на Общия съд от 15 юни 2005 г. по дело Regione autonoma della Sardegna/Комисия, T-171/02, стр. II-2123, точка 155).

171 При обстоятелствата в настоящия случай Общият съд счита, че с оглед на процесуалната икономия трябва най-напред да разгледа основателността на оплакванията на Telefónica de España и Telefónica Móviles España във връзка с второто правно основание, без да се произнася предварително по допустимостта им, тъй като във всеки случай по изложените по-долу съображения тези оплаквания са неоснователни.

172 Оплакванията на Telefónica de España и Telefónica Móviles España се отнасят до мотивите в съображения 67—73 от обжалваното решение, в които Комисията разглежда опасността от прекомерно компенсиране и заключава, че няма признаци, че прогнозната годишна компенсация за задължението за обществена услуга на RTVE ще надвиши сумата, на която разумно може да се очаква, че ще възлязат разходите за тази услуга, или че компенсацията евентуално ще надхвърли нетните разходи за обществената услуга. В съображение 71 Комисията посочва следното:

„Испания […] демонстрира, че бюджетното планиране остава в съответствие с годишните бюджетни разходи на RTVE през предходни години и че няма причина да се приеме, че сега или в близко бъдеще могат да бъдат направени някакви значителни спестявания на разходи единствено чрез премахването на рекламирането. RTVE и занапред ще е необходимо да привлича голям брой зрители и премахването на рекламира[нето] ще създаде нужда от допълнителни продукции, които ще трябва да бъдат финансирани. В сравнение с данните от предходни години (1 177 милиона EUR през 2007 г., 1 222 милиона EUR през 2008 г. и 1 146 милиона EUR през 2009 г.) и като се вземат предвид допълнителните разходи за продукции (104 милиона EUR), необходими, за да се замести рекламното ефирно време, и оставащият търговски доход (оценен на едва 25 милиона EUR), таванът от 1 200 милиона EUR за бюджетното планиране на разходите изглежда предпазлива и разумна сума за годишните бюджетни разходи за компенсирането за обществена услуга. Освен това принципът на

компенсиране на действителните нетни разходи на публичния радио- и телевизионен разпространител задължително [включва] неговата защита от колебанията на приходите на рекламния пазар“.

173 Telefónica de España и Telefónica Móviles España се позовават, от една страна, на нарушение на член 106, параграф 2 ДФЕС, и от друга — на неизпълнение на задължението за мотивиране.

– По оплакването за нарушение на член 106, параграф 2 ДФЕС

174 Telefónica de España и Telefónica Móviles España твърдят, че Комисията е нарушила член 106, параграф 2 ДФЕС, като е разрешила финансовата схема на RTVE, без да гарантира, че тя не е свързана с опасност от прекомерно компенсиране.

175 На първо място, Telefónica de España и Telefónica Móviles España поддържат, че в съображение 71 от обжалваното решение Комисията не е упражнила достатъчно обстоен контрол.

176 В това отношение следва да се припомни, че както бе посочено в точка 117 по-горе, за да може държавна помощ по смисъла на член 107 ДФЕС да бъде обявена за съвместима с вътрешния пазар съгласно член 106, параграф 2 ДФЕС, операторът, на който е възложена задачата за предоставяне на услуга от общ икономически интерес, не трябва да получава компенсация в прекалено голям размер.

177 В случая Telefónica de España и Telefónica Móviles España не оспорват изводите на Комисията, че на RTVE е възложена задача за предоставяне на услуга от общ икономически интерес с акт на публична власт, в който ясно се определят задълженията за услуга от общ икономически интерес.

178 За сметка на това според Telefónica de España и Telefónica Móviles España изводът на Комисията в съображение 73 от обжалваното решение, че няма признаци, че прогнозната годишна компенсация за задължението за обществена услуга на RTVE ще надвиши сумата, на която разумно може да се очаква, че ще възлязат разходите за тази услуга, или че компенсацията евентуално ще надхвърли нетните разходи за обществената услуга, е неправилен, тъй като Комисията не е разгледала в достатъчна степен опасността от прекомерно компенсиране.

179 В това отношение в самото начало следва да се установи, че Telefónica de España и Telefónica Móviles España оспорват само един от механизмите за контрол, предвидени в рамките на схемата на финансиране на RTVE, при положение че във връзка с тази схема са предвидени редица механизми за контрол, за да се гарантира, че RTVE ще получава само необходимите за осъществяване на задачата му средства.

180 В този контекст следва най-напред да се отбележи, че икономическото измерение на дейността на RTVE е определено с оглед на възложените му задължения за предоставяне на обществена услуга. Така от член 3, параграф 2 от Закон № 8/2009 следва, че дейността на RTVE е определена в рамкова програма, която е одобрена от органа на законодателна власт и има срок на действие от девет години (вж. член 4, параграф 1 от Закон № 17/2006), и в програмни договори, които конкретизират рамковата програма, одобрени са от правителството и имат срок на действие от три години (вж. член 4, параграф 2 от Закон № 17/2006). Тези актове трябва да съдържат насоки относно икономическото измерение на дейността на RTVE, както и относно пределите на годишния растеж, като посоченото икономическо измерение трябва да бъде определено, като се отчитат възложените на RTVE задължения за предоставяне на обществена услуга.

181 На следващо място, трябва да се припомни, че източниците на финансиране на RTVE са предвидени така, че да бъде изключено прекомерно компенсиране. Както бе посочено в точки 6—9 по-горе, RTVE се финансира от различни източници, изброени в член 2, параграф 1 от Закон № 8/2009. Основните източници са, от една страна, приходите от трите данъчни мерки, въведени или изменени с членове 4—6 от посочения закон, и от друга — годишната компенсация от общия бюджет на испанската държава, предвидена в член 2, параграф 1, буква а) от същия закон. Следователно определянето на размера на годишната компенсация позволява да се адаптира прогнозният размер на приходите на RTVE за дадена финансова година. По отношение на размера на годишната компенсация обаче член 33, параграф 1 от Закон № 17/2006 предвижда, че тя трябва да бъде определена така, че общата сума на тази компенсация и на останалите приходи на RTVE да не надхвърля разходите за задълженията за обществена услуга, които то трябва да изпълнява през съответната бюджетна година.

182 Освен това съгласно член 33, параграф 2 от Закон № 17/2006, изменен със Закон № 8/2009, ако при приключване на финансовата година се установи, че получената от RTVE компенсация е по-висока от нетните разходи за изпълнение на задължението за обществена услуга за радио- и телевизионно разпространение през съответната година, сумата над размера на тези разходи, която не се прехвърля в резервния фонд, ще бъде приспадната от сумите, предвидени в общия бюджет на испанската държава за следващата година.

183 На последно място, във финансовата схема на RTVE се предвиждат и елементи на последващ контрол. Както посочва Комисията в съображение 72 от обжалваното решение, във връзка със схемата на финансиране на RTVE са предвидени, първо, механизми за бюджетен контрол, изразяващи се във вътрешен одит, проверка от Държавната служба за одит и външен одит от частно одиторско предприятие, второ, надзор върху изпълнението на задачата за обществена услуга на RTVE и на неговите годишни отчети от испанските парламент и орган за аудио-визия, и трето, проверка от испанската сметна палата.

184 Безспорно посочените в точки 180—183 по-горе механизми за контрол са абстрактни. Следва обаче да се припомни, че в обжалваното решение Комисията е проверила съвместимостта на схема за помощ. Следователно тя е можела да провери само дали съществуват механизми за контрол, които са достатъчни, за да се гарантира, че общият размер на помощта, която RTVE получава за дадена финансова година съгласно тази схема, не надвишава нетните разходи за осъществяването на възложената му задача за предоставяне на обществена услуга за радио- и телевизионно разпространение.

185 Налага се изводът, че Telefónica de España и Telefónica Móviles España не представят доводи, с които конкретно се оспорва ефективността на посочените в точки 180—183 по-горе механизми за контрол. Доколкото те твърдят, че в обжалваното решение Комисията не е можела да се позове на предходни свои решения относно финансирането на RTVE, следва да се припомни, че тя е длъжна да провери съвместимостта на елементите от съществуващата схема на финансиране на RTVE само ако те са засегнати от Закон № 8/2009. Следователно, доколкото ефективността на механизмите за контрол, предвидени във връзка с предходната схема на финансиране на RTVE, не е била засегната от въведените със Закон № 8/2009 изменения, няма пречка Комисията да препрати към предходния си анализ на тези механизми.

186 На второ място, що се отнася по-конкретно до оплакванията на Telefónica de España и Telefónica Móviles España относно изводите на Комисията в съображение 71 от обжалваното решение, следва да се разгледа функцията на границата от 1200 милиона евро, предвидена в член 3, параграф 2 от Закон № 8/2009, преди да се провери дали упражненият от Комисията контрол е достатъчен.

187 Що се отнася до функцията на границата от 1200 милиона евро, следва да се припомни най-напред, че Комисията не е одобрила схема на финансиране, при която бюджетът на RTVE за дадена финансова година е в този размер. Всъщност, както бе посочено в точки 180—183 по-горе, Закон № 8/2009 предвижда механизми, за да се гарантира, че помощта в полза на RTVE съответства на нетните разходи за изпълнение на задълженията му за обществена услуга. Поради това член 3, параграф 2 от Закон № 8/2009 предвижда абсолютна граница от 1200 милиона евро за бюджета на RTVE, тоест граница, която не може да бъде превишена, макар бюджетът на RTVE да е можело да бъде по-висок, ако единственият релевантен критерий е бил този за разходите за изпълнение на задълженията му за обществена услуга. При прилагане на тази граница бюджетът на RTVE не може да бъде по-висок от максималния размер от 1200 милиона евро, но може да бъде по-нисък, когато разходите за осъществяване на задачата за предоставяне на обществена услуга за дадена финансова година са по-ниски.

188 От това следва най-напред, че трябва да се отхвърли оплакването на Telefónica de España и Telefónica Móviles España, че разходите на RTVE за изпълнение на задълженията за обществена услуга биха могли евентуално да бъдат по-ниски от 1200 милиона евро. Всъщност посочените в точки 180—183 по-горе механизми за контрол гарантират, че в такъв случай размерът на помощта за дадена финансова година ще бъде ограничен до размера на нетните разходи, направени за изпълнение на задълженията за обществена услуга за радио- и телевизионно разпространение.

189 На следващо място, във връзка с оплакването на Telefónica de España и Telefónica Móviles España, че Комисията не извършва достатъчно често проверки за това дали се спазва максималната граница от 1200 милиона евро, следва да се припомни, че държавите членки имат широка дискреционна власт при определянето на компенсацията за предоставяне на обществена услуга за радио- и телевизионно разпространение и че, що се отнася до контрола върху пропорционалността на компенсацията за изпълнение на задължение за обществена услуга за радио- и телевизионно разпространение, контролът на Комисията е ограничен, а този на Общия съд върху решение на Комисията — още по-ограничен (вж. точки 126—128 по-горе). Следователно контролът на Общия съд се свежда до проверка дали Комисията не е допуснала явна грешка в преценката.

190 В случая обаче с доводите на Telefónica de España и Telefónica Móviles España не може да се докаже, че при направения в съображение 71 от обжалваното решение извод, че горната граница от 1200 милиона евро изглежда предпазлива, е допусната явна грешка в преценката.

191 Първо, както посочва Комисията в съображение 71 от обжалваното решение, сумата от 1200 милиона евро съответства на средния бюджет, с който RTVE е разполагало по смесената схема на финансиране.

192 Второ, видно от съображение 71 от обжалваното решение, от една страна, Комисията е отчела наличието на допълнителни разходи в размер на 104 милиона евро за заместване на рекламното ефирно време и на разходи, свързани с изпълнението на отнасящи се до програмите допълнителни задължения за обществена услуга, предвидени за RTVE в Закон № 8/2009, и от друга страна, Комисията е приела, че няма основание да се смята, че премахването на рекламата може да доведе до съществено намаление на действителните разходи на RTVE.

193 Противно на твърденията на Telefónica de España и Telefónica Móviles España, тези изводи не са явно неправилни. Всъщност не е сигурно, че разходите на RTVE за осъществяване на задачата за предоставяне на обществена услуга ще бъдат значително по-ниски от разходите му по предвидената в Закон № 17/2006 схема. Безспорно в съображение 59 от обжалваното решение Комисията установява, че изтеглянето на RTVE от пазара на рекламите може да подпомогне засилването на задачата за обществена услуга, като направи програмите в по-малка степен

зависими от търговските съображения и колебанията на търговските приходи. Въпреки това, противно на поддържаното от Telefónica de España и Telefónica Móviles España, само по себе си обстоятелството, че RTVE е станало оператор, който вече не е подложен на търговския натиск, свързан с участието на рекламния пазар, не позволява да се направи изводът, че то ще може да предлага различни програми, които ще му позволят да осъществява дейността си със значително по-ниски разходи. Всъщност член 106, параграф 2 ДФЕС допуска държава членка да даде по-широко определение за обществена услуга за радио- и телевизионно разпространение, което позволява на обществения оператор за радио- и телевизионно разпространение да предлага балансирани и разнообразни програми, като същевременно запазва определен брой зрители (Решение по дело SIC/Комисия, точка 130 по-горе, точка 201).

194 Трето, противно на твърденията на Telefónica de España и Telefónica Móviles España, Комисията не е допуснала явна грешка в преценката, като не е разгледала по-подробно дали преминаването към система на почти изцяло публично финансиране и изменението на задълженията за обществена услуга могат да имат отражение върху разходите на RTVE. Всъщност, като се има предвид, че сумата от 1200 милиона евро, предвидена в член 3, параграф 2 от Закон № 8/2009, представлява само максимална граница за бюджета на RTVE и че посочените в точки 180—183 по-горе механизми гарантират, че размерът на помощта за RTVE не надвишава този на нетните разходи за изпълнение на задълженията за обществена услуга, Комисията не е била длъжна да извърши по-обстойна проверка.

195 Четвърто, доколкото Telefónica de España и Telefónica Móviles España твърдят, че становищата на някои национални органи е трябвало да доведат до реакция от страна на Комисията, следва да се установи, че в съображение 69 от обжалваното решение самата Комисия е изразила съмнения относно пропорционалността на мярката, но след проверка е заключила, че няма опасност от прекомерно компенсиране. Във всеки случай обстоятелството, че Комисията не е разгледала подробно всички критики на националните административни органи по законопроекта, само по себе си не доказва, че тя е допуснала явна грешка в преценката по-специално когато става въпрос за област, в която държавите членки разполагат с широка дискреционна власт и контролът на Комисията е ограничен.

196 Ето защо Telefónica de España и Telefónica Móviles España не са доказали, че Комисията е допуснала явна грешка в преценката, като е констатирала в съображение 71 от обжалваното решение, че горната граница от 1200 милиона евро изглежда предпазлива.

197 С оглед на изложените по-горе съображения следва да се отхвърли оплакването за липса на достатъчно обстоен предварителен контрол.

– По оплакването за неизпълнение на задължението за мотивиране

198 Telefónica de España и Telefónica Móviles España твърдят, че Комисията не е изпълнила задължението за мотивиране по смисъла на член 296 ДФЕС. Тя не изложила пълни мотиви за констатацията, че не е налице опасност от прекомерно компенсиране.

199 В този контекст следва да се припомни, че изискваните от член 296 ДФЕС мотиви трябва да са съобразени с естеството на съответния акт и по ясен и недвусмислен начин да излагат съображенията на институцията, която го издава, така че да дадат възможност на заинтересованите лица да се запознаят с основанията за взетата мярка, а на компетентната юрисдикция — да упражни своя контрол. Изискването за мотивиране следва да се преценява в зависимост от обстоятелствата по конкретния случай, по-специално в зависимост от съдържанието на акта, от естеството на изложените мотиви и от интереса, който адресатите или други заинтересовани лица, засегнати пряко и лично от акта, могат да имат от получаване на разяснения. Не се изисква мотивите да уточняват всички относими фактически и правни

обстоятелства, доколкото въпросът дали мотивите на даден акт отговарят на изискванията на член 296 ДФЕС следва да се преценява с оглед не само на неговия текст, но и на контекста му, както и на съвкупността от правни норми, уреждащи съответната материя (вж. Решение на Общия съд от 1 юли 2009 г. по дело KG Holding и др./Комисия, T-81/07-T-83/07, Сборник, стр. II-2411, точки 61 и 62 и цитираната съдебна практика).

200 В случая мотивите на обжалваното решение са пълни.

201 Всъщност, най-напред, противно на твърденията на Telefónica de España и Telefónica Móviles España, мотивите към извода на Комисията за липса на опасност от прекомерно компенсиране не са изложени само в съображение 71 от обжалваното решение. Всъщност в съображения 67—73 от това решение Комисията също споменава механизмите за контрол, посочени в точки 180—183 по-горе. В този контекст следва също да се приеме, че в съображения 14, 16 и 17 от същото решение Комисията също споменава тези механизми.

202 На следващо място, във връзка с оплакването на Telefónica de España и Telefónica Móviles España, че някои от тези разсъждения са абстрактни, е достатъчно да се припомни, че както ясно следва от обжалваното решение, Комисията само е одобрила схема за помощ, която позволява на RTVE да се предостави помощ, съответстваща на нетните разходи за изпълнение на задълженията му за обществена услуга, и не се е произнесла по съвместимостта на помощ в размер на 1200 милиона евро.

203 Освен това, доколкото Telefónica de España и Telefónica Móviles España твърдят, че становищата на някои национални органи е трябвало да доведат до реакция от страна на Комисията, следва да се констатира, че тя е изложила пълни мотиви в дадено решение, ако в него по ясен и недвусмислен начин са изложени съображенията ѝ, така че заинтересованите лица имат възможност да се запознаят с основанията за взетата мярка, а компетентната юрисдикция — да упражни своя контрол, без да се изисква мотивите да уточняват всички относими фактически и правни обстоятелства. Следователно, след като в съображения 67—76 от обжалваното решение е посочила защо мярката е пропорционална, Комисията не е била длъжна да отговоря конкретно на всички критики на националните административни органи по законопроекта. Това важи в още по-голяма степен за област, в която държавите членки разполагат с широко право на преценка и в която поради това контролът на Комисията е ограничен.

204 Ето защо това оплакване трябва също да бъде отхвърлено.

205 Поради това следва да бъдат отхвърлени и останалите оплаквания на Telefónica de España и Telefónica Móviles España във връзка с второто правно основание.

206 От това следва, че второто правно основание, а именно нарушение на член 106, параграф 2 ДФЕС, както и оплакванията на Telefónica de España и Telefónica Móviles España във връзка с него трябва да бъдат отхвърлени в тяхната цялост.

По останалите правни основания, изложени от Telefónica de España и Telefónica Móviles España

207 Telefónica de España и Telefónica Móviles España излагат две допълнителни правни основания.

208 На първо място, Telefónica de España и Telefónica Móviles España поддържат, че Комисията е нарушила процесуалните им права, гарантирани в член 108, параграф 2 ДФЕС, като е констатирала в решението за започване на официална процедура по разследване, че трите данъчни мерки, въведени или изменени със Закон № 8/2009, са отделими от съществуващата схема на помощ, при положение че съществували съмнения в това отношение.

209 На второ място, Telefónica de España и Telefónica Móviles España твърдят, че Комисията е нарушила член 108 ДФЕС, като е констатирала в съображение 53 от обжалваното решение, че трите данъчни мерки, въведени или изменени със Закон № 8/2009, са отделими от действащата в момента схема на финансиране на RTVE.

210 За сметка на това Комисията смята, че тези правни основания трябва да бъдат отхвърлени като недопустими и във всеки случай като неоснователни.

211 В това отношение е достатъчно да се припомни, че съгласно член 40, четвърта алинея от Статута на Съда, приложим за Общия съд по силата на член 53 от този статут, исканията в молбата за встъпване могат да се изразяват само в подкрепа на исканията на една от страните. Съгласно член 116, параграф 3 от Процедурния правилник встъпилата страна е обвързана от спора в състоянието, в което той се намира в момента на встъпването. Съгласно съдебната практика тези разпоредби допускат встъпилата страна да посочи доводи, различни от тези на страната, която подкрепя, при условие че посочените доводи не изменят обхвата на съдебния спор и че встъпването пак цели да се подкрепят исканията на тази страна (Решение на Съда от 23 февруари 1961 г. по дело De Gezamenlijke Steenkolenmijnen in Limburg/Върховен орган, 30/59, Recueil, стр. 1, 37).

212 В конкретния случай възникналият между жалбоподателя и Комисията спор има за предмет отмяната на обжалваното решение. Пределите на спора са определени от изложените от жалбоподателя три правни основания, а именно, първо, грешка при прилагане на понятието за помощ, що се отнася до отделимостта на трите данъчни мерки, въведени или изменени със Закон № 8/2009, второ, нарушение на членове 49 ДФЕС и 64 ДФЕС, и трето, нарушение на член 106, параграф 2 ДФЕС.

213 За сметка на това нито в жалбата, нито в писмената защита е изтъкнато евентуално нарушение на процесуалните права, гарантирани в член 108, параграф 2 ДФЕС, или неправилно прилагане на понятието за нова помощ по смисъла на член 108 ДФЕС и на член 1, буква в) от Регламент (ЕО) № 659/1999 на Съвета от 22 март 1999 година за установяване на подробни правила за прилагането на член [108 ДФЕС] (ОВ L 83, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 41). Твърденията за тези нарушения за изложени за първи път в писменото становище при встъпване.

214 От посоченото следва, че двете допълнителни правни основания не се отнасят до определения от главните страни предмет на спора и поради това изменят обхвата на настоящия спор. Ето защо тези правни основания трябва да бъдат отхвърлени като недопустими.

215 Този извод не може да бъде оборен с доводите на Telefónica de España и Telefónica Móviles España.

216 Всъщност, от една страна, доколкото встъпилите страни се позовават на точка 36 от Решение на Съда от 19 ноември 1998 г. по дело Обединено кралство/Съвет (C-150/94, Recueil, стр. I-7235), следва да се констатира, че в това решение Съдът е приел, че доводът на встъпилата страна, за който е повдигнато възражение за недопустимост по това дело, се отнася до изложено от главната страна правно основание и има за цел да се подкрепят исканията на последната страна. Както бе посочено в точки 212—214 по-горе, настоящият случай не е такъв.

217 От друга страна, Telefónica de España и Telefónica Móviles España се позовават на точка 55 от Решение на Съда от 8 юли 2010 г. по дело Комисия/Италия (C-334/08, Сборник, стр. I-6869). Безспорно в това решение Съдът приема за допустимо правно основание, което не е било изтъкнато от главната страна, а само от встъпилата в подкрепа на исканията ѝ страна. Става въпрос обаче за правно основание за защита, представено в производство за установяване на неизпълнение на задължения по член 260 ДФЕС. В производство за установяване на

неизпълнение на задълженията Съдът трябва да направи всички необходими констатации, за да заключи, че съответната държава членка не е изпълнила задълженията си. Следователно правно основание за защита, отнасящо се до фактическо или правно обстоятелство, което Комисията трябва задължително да разгледа в рамките на анализа си, не може да измени обхвата на спора. За сметка на това в случая Telefónica de España и Telefónica Móviles España встъпват в производство по жалба за отмяна, чийто предмет е определен по-специално от изложените от жалбоподателя правни основания.

218 Ето защо двете допълнителни правни основания, изложени от Telefónica de España и Telefónica Móviles España, следва да бъдат отхвърлени като недопустими.

219 С оглед на всички изложени по-горе съображения жалбата следва да бъде отхвърлена.

По съдебните разноски

220 Съгласно член 87, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане, и съгласно член 87, параграф 4, първа алинея от същия правилник държавите членки, които са встъпили по делото, понасят направените от тях съдебни разноски.

221 Що се отнася до главното производство, жалбоподателят е загубил делото и Комисията, както и RTVE са направили искане за осъждането му да заплати съдебните разноски. Следователно жалбоподателят трябва да бъде осъден да заплати направените от него съдебни разноски, разноските на RTVE и тези на Комисията, с изключение на направените от последната разноски във връзка с встъпването. След като са отхвърлени всички искания на Telefónica de España и Telefónica Móviles España, те следва да понесат направените от тях съдебни разноски и да бъдат солидарно осъдени да заплатят разноските на Комисията във връзка с встъпването им в съответствие с направеното от последната искане. Кралство Испания понася направените от него съдебни разноски.

222 Що се отнася до обезпечителното производство, исканията на жалбоподателя са отхвърлени. Следователно той трябва да бъде осъден да заплати направените от него съдебни разноски, както и тези на RTVE и на Комисията в съответствие с направените от тях искания. Кралство Испания понася направените от него съдебни разноски.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (трети състав)

реши:

1) **Отхвърля жалбата.**

2) **DTS Distribuidora de Televisión Digital, SA понася направените от него съдебни разноски, включително свързаните с обезпечителното производство, разноските на Corporación de Radio y Televisión Española, SA (RTVE), включително свързаните с обезпечителното производство, както и разноските на Европейската комисия, включително свързаните с обезпечителното производство, с изключение на направените от последната разноски във връзка с встъпването на Telefónica de España, SA и Telefónica Móviles España, SA.**

3) Telefónica de España и Telefónica Móviles España понасят направените от тях съдебни разноски и отговарят солидарно за заплащането на разноските, направени от Комисията във връзка с встъпването им.

4) Кралство Испания понася направените от него съдебни разноски, включително свързаните с обезпечителното производство.

Czúcz Labucka Gratsias

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 11 юли 2014 година.

Подписи

Съдържание

Обстоятелствата, предхождащи спора, и обжалваното решение 2

Производството пред Общия съд 4

От правна страна 6

1. По допустимостта на жалбата 6

2. По съществото на спора 6

По първото правно основание: неправилно прилагане на понятието за помощ по смисъла на член 107 ДФЕС, що се отнася до отделимостта на трите данъчни мерки, въведени или изменени със Закон № 8/2009 7

По първата част: неотчитане в достатъчна степен на връзката между трите данъчни мерки и елементите на помощ 8

– По условията, които трябва да бъдат изпълнени, за да може начинът на финансиране на дадена помощ да се разглежда като неразделна част от нея 9

– По прилагането на тези условия 10

По втората част: съотношението между данъчните мерки и конкурентното предимство на RTVE 13

По третата част: противоречив подход на Комисията 16

По третото правно основание: нарушение на членове 49 ДФЕС и 63 ДФЕС 16

По второто правно основание: нарушение на член 106, параграф 2 ДФЕС 17

По първата част: опасност от антиконкурентни действия от страна на RTVE 18

По втората част: засягане на или въздействие върху търговията в степен, която е в противоречие с интересите на Съюза 21

По другите оплаквания на Telefynica de Espaca и Telefynica Myviles Espaca във връзка с второто правно основание 23

– По оплакването за нарушение на член 106, параграф 2 ДФЕС 25

– По оплакването за неизпълнение на задължението за мотивиране 28

По останалите правни основания, изложени от Telefynica de Espaca и Telefynica Myviles Espaca . 28

По съдебните разноски 31